

virkelig skulde have været Thingets Mening dengang; hvorvidt det nu skulde være Thingets Mening, derom kan jeg jo ikke have nogen begrundet Forestilling. Jeg kan imidlertid meget vel forstaae, hvad den ærede Ordfører fremførte, at, naar man har anvendt Tid og Flid paa at bringe saadanne Bestemmelser frem og ind i Loven, har man vanskeligt ved atter at opgive dem. Ligeledes kan jeg ikke Andet end fuldstændig godkende en Vittring af den ærede Ordfører, som gik ud paa, at jeg ikke modsatte mig disse Stattebestemmelser, fordi jeg var en Modstander af Reformer paa dette Gebeet, men som jeg allerede har fremhævet ved 2den Behandling, modsætter jeg mig disse Bestemmelser, fordi jeg anseer det for ligefrem urigtigt her at forelægge til Afgjørelse ved Afstemning over disse Skatteparagrafer, det Spørgsmaal, om man vil have dette Lovforslag gjort til Lov i denne Sæssion eller ikke. Naar det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgfreds (Brun) udtalte, at efter hans Overbeviisning vilde man med nogen god Villie kunne fuldende Behandlingen af dette Lovudkast med Skatteparagraferne, saa beder jeg det ærede Medlem betænke, at han for det Første dog kun kan indestaae for sin egen, og i det allerhøieste for Thingets gode Villie, men paa ingen Maade endnu kan have noget som helst Datum for, hvorvidt den gode Villie til at fremme disse Stattebestemmelser nu er tilstede i Rigsdagen i dens Heelhed, og dernæst, at jeg ikke troer, at det ærede Medlem rigtigt har bedømt, hvor langt endogsaa den bedste Villie fra alle Sider vilde kunne føre Lovforslaget frem med den Byrde paa, som findes i Skatteparagraferne. Det staaer for mig temmelig klart; — og jeg maa tilstaae, at jeg vilde have ønsket, at det havde staaet ligesaa klart for mig den første Dag, da disse Skatteparagrafer forelaae for mig, — at Omordningen af vort communale Skattesystem er en Opgave, saa stor og vanskelig, at jeg troer, at selv om den er Enegjenstand for et fra Regjeringens Side vel forberedt Lovforslag, skal

der alligevel Meget til, for at det skulde lykkes at fuldbringe den i een Sæssion. Her mangler nu den ene af disse Forudsætninger fuldstændigt, idet det er en Opgave, som jeg ingenlunde havde troet skulde blive trukken frem ved Behandlingen af et Lovforslag om Styrelsen af Communens Anliggender. Dernæst bør man ikke overse, at vi nu have anvendt omtrent 5 Maanedes paa at naae til 3die Behandling i den første af Rigsdagens Afdelinger af et Lovforslag som dette, og naar man sammenligner den Tid, som er medgaaet til at naae dette Skridt fremad, med den Tid, som sandsynligvis er tilbage af Sæssionen, saa forekommer det mig at være saa klart, som at 2 og 2 er 4, at dersom man vil fastholde Ordningen af den communale Besskatning gjennem denne Lov, saa renoncerer man ubetinget paa at see dette Lovgivningsarbejde fuldbragt i denne Sæssion. Det er, som sagt, denne Betragtning, der ledede mig til allerede ved 2den Behandling at modsætte mig Optagelsen af Skatteparagraferne i Lovforslaget, og om jeg ikke feiler, saa brugte jeg dengang endogsaa det Udtryk, at jeg haabede, at Thinget vilde stemme mod denne Optagelse, for dog at redde, hvad der endnu kunde reddes af Lovforslaget. Jeg har ved 2den Behandling erkendt Manglerne ved det nærværende communale Besskatningsystem, og jeg anseer det for givet, at dette Emne maa komme frem til Behandling for den lovgivende Myndighed; men hvad jeg troer at være berettiget til at modsætte mig, er, at Løsningen af denne vanskelige Opgave bliver kastet ind i et Lovforslag, som jeg ikke kan erkende staaer i en saadan Forbindelse dermed, at den samtidige Vedtagelse er nødvendig. Den ærede Ordfører har idag ligesom ved 2den Behandling udtalt en Vællagelse, der snarere lød som en Anke over, at jeg ikke strax første Gang, da disse nye Besskatningsregler kom til at foreligge for mig, modsatte mig dem med samme Bestemthed som senere. Jeg maa til mit Forsvar, eller i det Mindste til min Undskyldning, dog anføre dette, at endnu i Begyndelsen af Sæs-